

STORY BOOK

5 pages
22-11-20

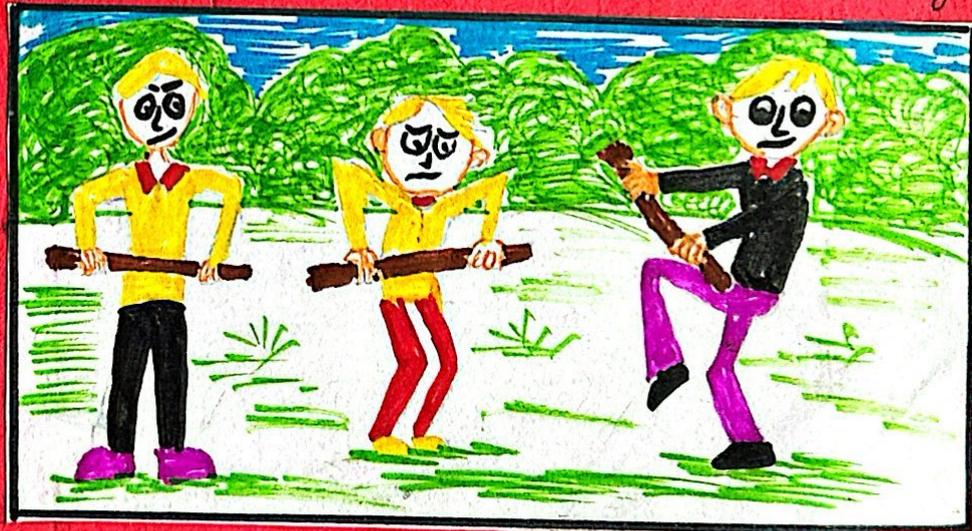
UNION IS STRENGTH

Once, a farmer had three grown up sons. They always quarreled with one another. Their father advised them to live in peace, but it had not affected them. One day, the farmer fell seriously ill. He asked his sons to collect a handful of sticks and tie them into a bundle. Then he asked them to break a bundle one by one. They tried hard to break it but none of them could do so. At last, the farmer untied the bundle and asked each of them to break the single sticks. They broke the sticks easily.

Then their father said, "My dear sons, look! When these sticks were tied

together as a bundle,

you all could not break them. But as soon as they became separate from one another, everyone of you broke the sticks single very easily. We observed that united sticks were strong but separate sticks became weak.

सौने का अंडा

This had a deep effect on the farmer's sons. They gave up quarrelling and began to live in peace and unity.

Moral : Union Is Strength.

United We Stand, Divided We Fall.

३

सौने का अंडा

एक बार एक आदमी के पास एक अद्भुत मुर्गी थी। वह सौने का एक अंडा प्रतिदिन देती थी। ऐसी अद्भुत मुर्गी पाकर वह बहुत खुश था। सौने का अंडा बेच बेचकर वह बहुत धन इकट्ठा कर चुका था। एक दिन उसने सोचा कि मुर्गी प्रतिदिन एक ही अंडा देती है। इसका अर्थ यह हुआ कि इसके पेट में बहुत से अंडे होंगे। अगर सभी अंडे उसे एक साथ मिल जाएं तो वे शहर का सबसे धनवान

अच्छे बन जाएंगे। लेकिन अंडे एक साथ मिलें कैसे?" वो मन ही मन सोचने लगा।

अचानक एक दिन उसने एक योजना बनाया। दूसरे दिन उसने एक चाकू से मुर्गी का पेट चीर डाला और भीतर सोने के अंडे खोजने लगा। वो मूर्ख सोने के अंडे खोजते-खोजते परेशान हो गया पर उसे अंडे नहीं मिले।

मिलती भी कैसे? मुर्गी के पेट में अंडे नहीं थे। उस लालच को प्रतिदिन एक सोने का अंडा मिलता था, वह भी उसके लालच के परिणामस्वरूप मिलना बंद हो गया। मुर्गी पेट चीर जाने के कारण तड़प-तड़प कर मर गई।

निष्कर्ष : लालच का फल बुरा होता है।

শিমালু আৰু মৰিকটীয়া

অব্যয়ৰ গাভত বুকুলিহুৰীয়াৰে হুৰি মুৰা-শিমালু এটা
 এদিন এপালু হেডাল কুকুৰৰ মুশামুসি হ'ল। শিমালুকে
 দেখা পাতুই কুকুৰকাক লৈ-লৈয়াই মেদা ধৰিলে।
 প্ৰাণৰ সন্মত শিমালুটোৱে তথা নৰা ক্ষিষ্ট লৰা দিলে।
 লৰি লৰি সি গৈ অব্যয়ৰ এটাটিম এটা মৰিকটীয়াৰ

ওৰ পাৰ্শেই। তুই অমমত সি ছাৰৰ কম্বাৰ মাৰুকাটি
 আছিল।
 "ককাইটি" সোপাৰ সোপাৰ শিমালুটোৱে ক'লে; "জলপা-
 অমমৰ বাবে তুমি মোক কৰাত লুকাই থাকিবলৈ-দিয়া
 নোৱাৰা নু? এজাক হেডাল কুকুৰে মোক বৰ কৰাৰ বাবে
 তুলেমান দুৰৰ পৰা মেদি অনিছে। ইপিনে তামৰত মোক
 আৰু তুমি জবৰ হৈ পৰিছে।
 মৰিকটীয়াটোৱে শিমালুটোক তাৰ স্পুৰীটো দেখুৱাই দিলে।
 শিমালুটো গাৰুতকৈ তাত লুকাই গৈ। অব্যয়, সি বেৰৰ জলজা
 এটাৰে বহিৰৰ ভালোম-লোম চাই থাকিল।
 ইতিমধ্যে কুকুৰকাকৰ পৰাফী-চিকৰীহঁত আহি পালে।
 সিহঁতে মৰিকটীয়াক সূৰিলে, "মেধা ককাই, তুমি জলপাতে
 এইফালেদি শিমালু এটা পাৰ হৈ যোৱা দেখিছা নু?"
 "কতা, নাইতো" মৰিকটীয়াজনে উত্তৰ দিলে। "মইতো
 পুৱাৰে পৰাই এইভোমৰত লৰি কটি আছো"। কমামিৰি
 কৈ মাফোতে সি আঁঠুলিহে শিমালুটো মাৰ লুকাই আছিল
 জেইফালে ইহঁত সি জমিছিল। অব্যয়, চিকৰীহঁতে তাৰ
 তুই ইহঁত ধৰিব নোৱাৰিলে আৰু কুকুৰকাক-লৈ-অইন
 অফালে গুচি গ'ল।
 বিসদ জাৰিৰ মোৰা হোৱা শিমালুটোৱে ওলাই
 আছিল আৰু মৰিকটীয়াটোক মাত এমাহো নানাধাৰকৈ
 যাবলৈ ওলাল।
 জলপমান হৈ যোৱাতোৰ কহু, "মৰিকটীয়াই মাত
 লাগল।" "মই ভোমাক ইমান তাড়ৰ-বিসদৰ-পৰা বহুতা-

জম্বচ তুমিছান মোৰ দৰে বাক্তব্ৰ অননক আমান্য
বিস্ময়বাদ এটাৱ নামাছিল-১”

“বন্ধু ।” সিন্ধুৰূপে বিতুষ্টাৰে উত্তৰ দিলে, “কিন্তু তুমিৰ
দৰে কৰ্মট বন্ধুৰ মোৰ প্ৰায়ুকন নাই যিয়ে স্মৃষ্টিৰ
ভালিৰি শ্ৰোলাই আঙুলিৰে মোৰ মৃত্যু মাটি আনিবলি
স্মাৰিছিল ।” কৰ্মাৰিগিনি কিল্লই সি বিজৰ বাটৰে বাট
বুলিলে ।

নীতি-কথা: দুস্বামীয়া ব্যক্তি বিশ্বাসযোগ্য নহয় ।

HONESTY IS THE BEST POLICY

A woodcutter lived in a very simple village. His
job was cutting wood from jungle and sale. He
only has an axe for cutting wood. Unfortunately
one day he was cutting woods near a river.
in the jungle, his axe fell into river. The river
was very deep and woodcutter did not know how
to swim. He becomes very sad and sitting there with
heavy heart.

He was poor and not has enough money to buy another axe. He was depressed. He started blaming himself for pulling the axe inside water. Suddenly an angel appeared before him. The angel stops him from crying. The angel cleans his tears. The angel asked him why he was crying. He told the angel everything. The angel took pity on woodcutter.

Then the angel went into river and come back with big golden axe. He asked the woodcutter if want his axe. Woodcutter replied "NO". Then angel went back into the river and come back with silver one. The time also woodcutter refused to take it. Finally the angel brought the axe of woodcutter from the water. This time woodcutter was happy to get back his iron axe. The angel became very glad on his honesty and gives him the two axes gold and silver.

Moral : Honest Dealings Are Always Supreme.

I WANT

"I want to be big," says little monkey.

"I want to be strong"

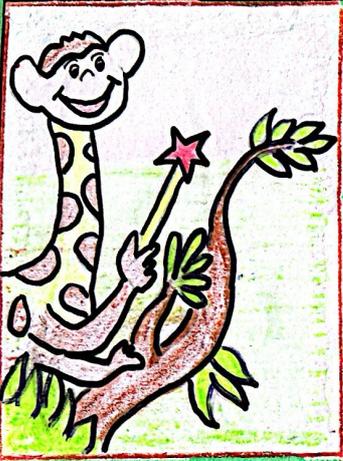
A wise woman hears him. "Take this magic wand," she

says, "and all your wishes can come true."

A giraffe comes by. He stretches his long neck. He eats the sweet leaves at the top of the trees.

"I want a long neck," says little monkey. "POP!"

His neck grows long,
just like the giraffe's.

Little monkey is
very happy.

An elephant comes
down to the river.

He fills his trunk

with water. He blows it all over himself.

"I want to do that too!" says little
monkey. "BANG!"

Just like that, he grows a trunk. He
is very happy. "This is fun!" he says.

Little monkey is very happy with his long
neck and a trunk.

Next, little monkey sees a zebra. "I
want stripes like these," he says. "WHIZZ!"

Little monkey has stripes all over his
body, just like the zebra.

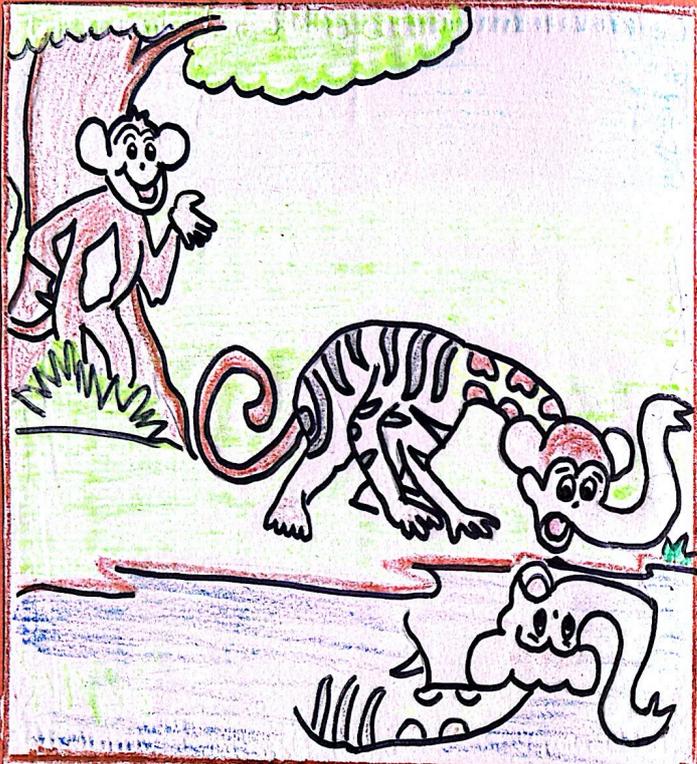
He is very,
very happy.

He goes to the
river to try out
his new trunk. He
looks down.

He sees himself
in the water. "Mother!" he cries. "Help! A
monster!"

"That's not a monster, that's you." says
his mother.

"You want a giraffe's neck, an elephant's trunk and stripes like a zebra. Don't you

remember?"

Little monkey cries and cries.

"I look AWFUL!" he says.

"I want to be myself again."

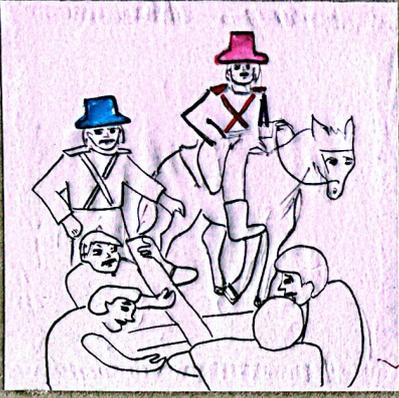
There is a POP, a BANG and a WHIZZ.

Little monkey is himself again. He jumps for joy.

He throws the magic wand into the river. He never wants to be anyone else again.

Moral: We should be always happy being what we are.

বগম্বাৰ আৰু বৰ নাহু

‘ধৰ ধৰ, পাৰিবি, উঠিল, দে দে, বন দে’—

দোঁৰাত উঠি অহা স্কানুহজনে কথাসিহ্নি গুনি শ্ৰদ্ধা কৰ’ল।

তেওঁ দেখিলে চিপাহী কেইজনকো কৈকো - জেৰোকৈ-
নোৰ চতি এটা দাঙিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। তেওঁ লোকে
চতিটো খুঁটা এটাৰ স্কুৰত তুলিব। বৰস্কুৰীয়া জন্মদাৰ
চাহাৰ এজনে আদেশ দি আছে।

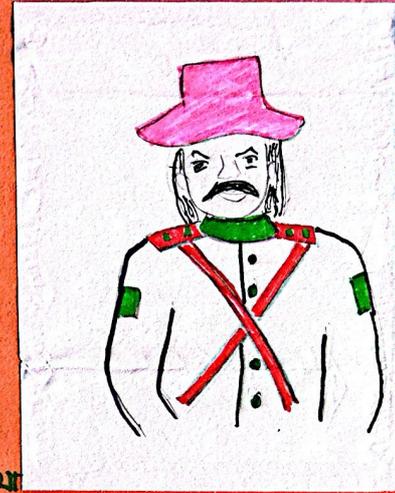
দোঁৰাত উঠি অহা স্কানুহজনে কিছুপৰ ঘাটনাটো
চৰ্ছি থাকিল। জন্মদাৰ চাহাৰে আকৌ আদেশ দিলে —
“পাৰিবিহঁক, দে বন দে, এই উঠিল।” কিন্তু কি হ’ব,
চিপাহী কেইজনৰ স্কন্ধিয়ে আঁটিনেহে। তেওঁ লোকে চতিটো
তুলিবলৈ বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰি লেনেজান হৈ পৰিল।

স্কানুহজনে আৰু চৰ্ছি থাকিব লোৱাৰিলে। তেওঁ
জন্মদাৰজনক ক’লে, “চিপাহীকেইজনে চতিটো তুলিব পৰা
নাই। আপুনি অনপ হাত-উজান দিনেই দেখেচ চতিটো
ওপৰলৈ উঠে।” স্কানুহজনেৰ কথাত জন্মদাৰ চাহাৰৰ মূণ্ডে
তুলিব আগ পাতলগৈ। তেওঁ হাঁটা স্কাতৰে ক’লে, “স্কানুহ
হ’লো বিষয়, এজন জন্মদাৰ; লোৰ কিয়া কান - কান

নাছিল যে স্বৰ্গ চিপাহীকেই চৌৰ লগত চতিটো দাঙি দিব ?
 ইহঁতৰ কাৰ্য চাবলৈহে মোক বাহিৰে। ইহঁতৰ লগত কাৰ্য
 কৰিবলৈ বৰখা বাই নহয়।” কিতকিয়া হাঁহিৰে ভেই
 কানুজনে ক’লে — “ইহঁত নাহিমিহে তেনেকৈ কেচিনে
 জমাদাৰ চাহাব, দাম-দোম নৰিবি।” এইবুলি তেওঁ ঘোঁৰাৰ
 পৰা নামি টুপীটো আৰু চেলাটো জোমোকৰাই থ’লে।
 তেৰ পাছত চিপাহী কেইজনক চতিটো দঙাত সন্মান কৰিলে।
 কানুজনেৰ এইকণ সন্মানৰ বনত চিপাহী কেইজনক চতিটো
 খুঁটাৰ সূত স্থানিবলৈ সন্মান হ’ল।

কানুজনে টুপীটো আৰু চেলাটো পিন্ধি ঘোঁৰাত
 উঠি যাবলৈ উললি। যাবৰ সন্মত জমাদাৰ চাহাবক ক’লে—
 “জমাদাৰ চাহাব! মোলৈ এনেধৰণৰ কাৰ্য কৰিবলগীয়া হ’লে
 মোক সন্মান পাৰে। ইহঁত প্ৰধান সেনাপতি হৈও এনেধৰণৰ
 কাৰ্য কৰিবলৈ অকণো বেমা নাপাওঁ। নমস্কাৰ।”

কানুজনেক প্ৰধান সেনাপতি বুলি জানি জমাদাৰ
 চাহাবৰ নাজত তেন সূত হ’ল।

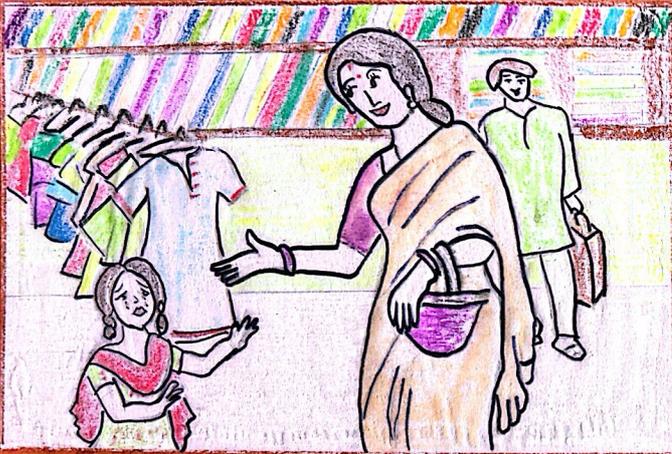

নীতি কথা

বৰাৰ স্কলৰ সকলোৰ বাবে একেই হোৱা উচিত।

NINA AND THE BABY SPARROW

There was a great joy in Nina's house.
Nina's aunt was getting married. Nina, her father,

and mother were all going to Delhi for the wedding. Everyone was happy except Nina.

Her mother took her to the market to buy a new dress. "What colour would you like?" mother asked. "I don't want a new dress," said Nina. "Salwar - kameez then." Nina shook her head. "What about those lovely white shoes you saw last week?" "I don't want those, either. Thank you mother."

Nina's mother was upset but she said nothing. They went back home and had lunch. After lunch, mother came and sat near her.

"What is it, dear?" mother asked. "Why did you say NO to everything?"

"Mother, I don't want to go to the wedding."

"But why?" mother asked surprisingly.

Nina said nothing instead, tears rolled down her cheeks. Mother put her arms around Nina. "Don't cry my child. Why don't you

tell me what's bothering you?" assured mother.

"Mother, there's a sparrow's nest on the book-shelf in my room. And there are two baby sparrows in the nest," said Nina.

"I see..." said mother.

"They are just beginning to get their feathers. And growing up makes them so hungry. All day long they cry 'cheep-cheep' asking for food."

"I see!" said mother.

"If we go, the whole place will be locked. And how will mama and papa sparrows feed their babies?"

"Oh Nina," cried mother, giving her a big hug. "Is that why you don't want to go to the wedding? But that's no problem at all. We will leave the window open."

"Oh, can we, Mother?"

"Yes, we will remove all your things from the room and the window will be opened for the mama and papa sparrows, so that they can feed their babies. Just don't Nina, while you will enjoy yourself at the wedding, the baby sparrows will be

getting bigger and bigger loved idea just it
When Nisa came from the wedding, there
were two little plump sparrows flying all
over the room. Nisa was very happy while
watching such a wonderful moment of the
baby sparrows.

Moral: We should help each and every creature of
God without discriminating among them.

NASRUDDIN'S AIM

One day, Nasruddin was chatting with his friends. He began to boast, "No one can match my skill in archery. I string the bow, take aim and shoot the arrow... Wh...o...o...sh... The arrow is sure to hit right on target."

Hearing this, one of his friends immediately brought a bow and some arrows.

Giving them to Nasruddin, he said, "Here, Nasruddin! Take this bow and arrows." Then pointing towards a target, he said, "Aim at that target and shoot an arrow."

Nasruddin held the bow in his hands, strung it, aimed at the target and shot an arrow.

Wh...o...o...o...o...

The arrow didn't hit the target! Instead it fell down somewhere in the middle.

"Ha... ha... ha... ha..."

His friends started laughing. They said, "Hey, Nasruddin! Is this your best aim?"

"Ohh, no! Not at all," said Nasruddin, defending himself. "This wasn't my aim. It was Azad's aim. I just showed you how Azad shoots an arrow."

Saying this, Nasruddin picked up another

arrow. Once again, he strung the bow, aimed at the target and shot the arrow.

This time, the arrow fell a little further from where it had fallen before. But it certainly didn't hit the target!

They asked Nasruddin, "And this must be how you shoot an arrow!"

"Of course not," argued Nasruddin.

"Even this aim was not mine. It was the chief guard's aim."

Now, somebody remarked, "Well... Now who's next on the list?"

Hearing this, all the friends burst out laughing.

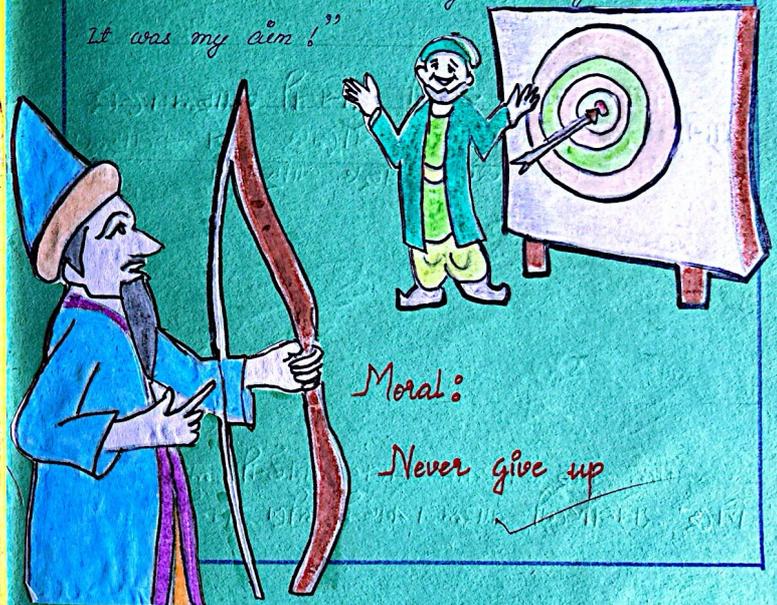
Nasruddin didn't say a word. He quietly picked up one more arrow.

And again...

And this time Nasruddin was really lucky! The arrow hit right on the target!

Everybody stared at Nasruddin, their mouths agape in amazement.

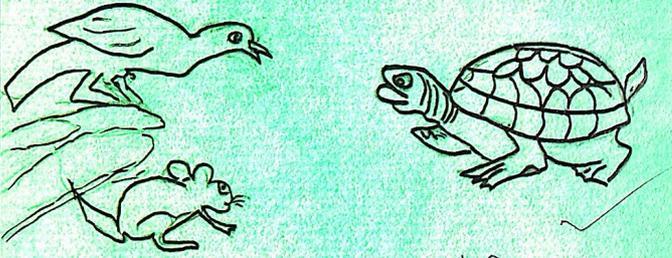
Before anyone could say anything, Nasruddin said triumphantly, "Did you see that? It was my aim!"

আচল অশ্ব

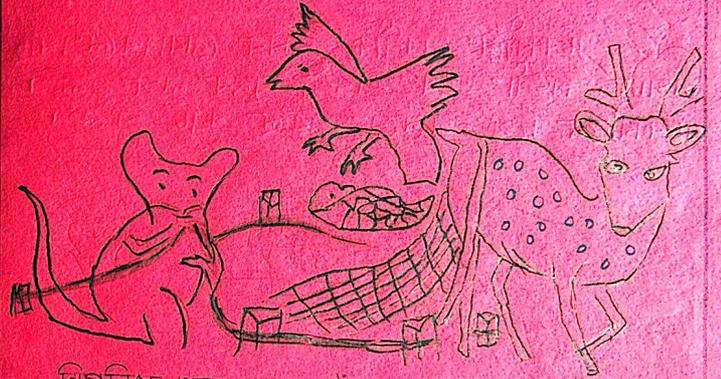
এখন হাবিও এজনী হৰিণী আছিল। সেই
হাবিতে নিগনি আৰু কাউৰীয়েও বাস কৰিছিল।
তাৰ মৰা কিন্ত এটা কাছো আছিল।

এদিন কাছ, নিগনি আৰু কাউৰী লগ হ'ল।
পিছে হৰিণীজনী নাছিল। কাউৰীজনীয়ে হৰিণীক বিচাৰি

গ'ল।

কাউৰীয়ে দেখিলে হৰিণীজনী জানত পাৰিছে।
সেই কাছ আৰু নিগনিৰ ওচৰলৈ আহি সিহঁতক সকলো
কাথো ক'লে। সিহঁতে হৰিণীক জনেৰ পাৰা সুকলি
কৰাৰ বাবে স্থিৰ এটা পাৰিলে।

নিগনিয়ে ওষু মেৰা দাঁওৰে জনেৰ স্থিৰ পোলে
সেই সময়তে চিকাৰীজনী আহি গ'ল। চিকাৰীক দেখি
হৰিণী, নিগনি আৰু কাউৰী আটোৱা পালে। কাছ
পাৰা নোৰাৰিলে। চিকাৰীয়ে কাছক বঁৰি ফোনো-হেৰাই
লৈ গ'ল।

কাছক ধৰি নিয়া দেখি আটাইৰে বৰ দুখ লাগিল।
হৰিনীয়ে এটা বুৰি দাঙিলে।

তাৰ চিকাৰীৰ আগে আগে ডেও দি ঘৰলৈ
ধৰিলে। চিকাৰীয়ে কাছকো এৰি হৰিনীক খেদি গ'ল
হৰিনী হৰিৰ মাজে পালেগৈ। সেই ছেগাঙে নিজনিধো
যোনাখন বুৰি কাছক মোকলাই আনিলে।

চিকাৰীয়ে হৰিনীক ধৰিব নোৱাৰিলে। কাছক
নিজনি, কাৰ্টৰী আৰু হৰিনী পুনৰ লগ হ'ল।
চিকাৰীয়ে দুখ মন্ত্ৰে ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

নীতি কথাঃ বিপদত সহায় কৰা জনেহে প্রকৃত বন্ধু।

স্বাক্ষৰ
২২.১১.২০১৮